

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

8. BŘEZNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Sourozenci

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 18. února 2015

- strana 2 -

Svatá Matylda, matka krále

P. Gottfried Egger OFM

- strana 4 -

Manželství a Eucharistie

P. Andreas Hirsch FSSP

- strana 5 -

Ježíš vystoupil na horu, aby se v ústraní pomodlil

(Mt 14,23)

- strana 6 -

Krátkost života

Sv. Alfons Maria
z Liguori

- strana 8 -

Stárnutí s Bohem

P. Dieter Biffart FSSP

- strana 10 -

„...bude křičet kamení.“ (1)

Mirosław Rucki

- strana 12 -

Vzpomínky

na papeže Pia X. (19)

- strana 13 -

William-Adolphe Bouguereau (1825-1905) : Bíčování

Rodina: Sourozenci

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

18. února 2015, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V našich katechezích o rodině dnes přichází řada na sourozence, poté co jsme uvažovali o roli matky, otce a dětí. „Bratr“ a „sestra“ jsou slova, která křesťanství velmi miluje. A díky zkušenosti v rodině jsou to slova, která chápou všechny kultury a epochy.

Bratrský svazek má zvláštní místo v dějinách lidu, kterému se Bůh zjevil v samém jádru lidského prožívání. Žalmista zpívá o kráse bratrského svazku: „Hle, jak je dobré a jak milé, když bratři bydlí spolu.“ (Ž 133,1) Je to pravdivé, protože bratrství je krásné! Ježíš Kristus dovedl k plnosti také toto lidské bratrství a sesterství tím, že je povýšil do trojiční lásky a posílil natolik, že vysoce přesahuje příbuzenské svazky a může překonat jakoukoliv hradbu odcizení.

Víme, že když se bratrský vztah naruší, když se pokazi vztah mezi sourozenci, otevírá se cesta bolestným konfliktům, zradě

a nenávisti. Biblické vyprávění o Kainovi a Ábelovi je příkladem takového negativního vyústění. Poté, co Kain zavraždil Ábela, Bůh se ho ptá: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ (Gn 4,9a) Tuto otázku Pán opakuje každému pokolení. A bohužel se v každé generaci rovněž nepřestává opakovat dramatická Kainova odpověď: „Nevím. Copak jsem já hlídačem svého bratra?“ (Gn 4,9b) Přerušeni bratrského svazku je pro lidstvo špatné a zlé. A také v rodině, když se bratři hádají kvůli maličkostem nebo kvůli dědictví, a potom spolu nemluví a nezdraví se navzájem. To je ošklivé! Bratrství je velká hodnota. Když jen pomyslíme, že všichni sourozenci po devět měsíců obývali lůno téže matky a že pocházejí z matčina těla. Bratrství nelze zrušit. Všichni známe rodiny, kde nastala roztržka mezi sourozenci, kteří se odloučili a pohádali, a možná máme nějaký případ i ve vlastní rodině. Prosme Pána, aby těmto bratrům pomohl zpět k jednotě

a opětovnému vybudování rodiny. Bratrství se nesmí zlomit, protože když k tomu dojde, stane se totéž co Kainovi s Ábelem. Když se Pán ptá Kaina, kde je jeho bratr, Kain mu odpoví: „Nevím, o svého bratra se nezajímám.“ Je zlé a velmi bolestné něco takového slyšet. Neustále se ve svých modlitbách modleme za rozdělené bratry.

Svazek bratrství, který se v rodině utváří mezi sourozenci, je velikou školou svobody a pokoje, pokud roste ve výchovné atmosféře otevřenosti vůči druhým. V rodině mezi sourozenci se člověk učí mezilidskému soužití, tomu, jak se má žít ve společnosti. Možná si toho nejsme vždy vědomi, ale právě rodina nás uvádí do bratrství ve světě! Zakusíme-li toto počáteční bratrství, živěné láskou a rodinnou výchovou, rozšíří se tento bratrský styl jako příslib na celou společnost a vztahy mezi národy.

Požehnání, kterým Bůh v Ježíši Kristu zahrnuje bratrský svazek, toto pouto rozšiřuje nepředstavitelným způsobem a uschopňuje ho, aby překonalo jakýkoliv rozdíl mezi národy, jazyky, kulturami, a dokonce i náboženstvími.

Dokončení na str. 7

Kdo by nechtěl, aby konec jeho života byl dobrý a šťastný? Když však víme, že zemřít musíme, že odejdeme do věčnosti, že zemřeme jen jedinkrát, není pošetilé zahrávat si s tímto okamžikem pravdy předchozím špatným smýšlením a jednáním? Neměli bychom si spíše včasnou přípravou prozřetelně dobrou smrt pojišťovat, jak o tom hovoří svatý Alfons z Liguori? (str. 8) Mějme na paměti, že ve stáří už nemusíme mít tolik sil k nápravě životních postojů, které nás odvádějí od Boha. (str. 10) Stáří je šance k pokání, kterou Bůh v tomto čase daruje, aby člověk ještě zde na zemi usmířil to, co způsobil lstí satanovou. Tak se tento čas může stát časem milosti. Ale budeme mít k tomu potřebnou sílu? A co když nám tento úsek lidského života nebude Bohem dopřán a rozhodující čas svého pokání prožíváme právě nyní? Máme „odvahu“ nad tím mávnout rukou a říct si: „To ještě chvíli počká“? Jak bychom pak odpověděli na otázku: „Jak jsi miloval?“

Editorial

I když se v přípravě na odchod z tohoto světa ne vše daří, nezoufejme. Ježíš nám dal prostředky k nápravě: svatou zpověď – jako vyjádření lítosti, touhy po smíru a ochoty činit pokání; svaté přijímání – jako posilu pro čistou duši v boji se satanem; modlitbu – která bude ve správnou dobu vyslyšena k naší spáse a ke spáse ostatních (str. 6). Využívejme v plné míře aspoň tyto základní prostředky spásy! Nebudme jako nehodné děti, kterým stačí drobnosti, protože po celém kraji netouží! Nedal by pak Ježíš milost raději tomu, kdo se nebojí říct si s pokorou o onen krajíc?

Vzorem v žití před Bohem a také v umírání nám může být svatá Matylda. (str. 4) V den své smrti nechala rozložit svůj zinný šat kajicnice na zem, položila se na něj a hlavu si posypala popelem. Potom se zbožně požehnala a skonala. Ona ov-

šem k takové smrti směřovala svým předchozím životem...

Vraťme se ještě k životu ze svátostí. Ten má také svůj Bohem stanovený řád, vycházející z jeho milosrdenství a spravedlnosti a respektující naši přirozenost. To mj. znamená, že nelze žít setrvale v hříšných situacích, neboť to je v rozporu s láskou a tím proti Bohu, jako je tomu kupříkladu u cizoložství. (str. 5) Nehledě na to, že v případě zpovědi takový život způsobuje její neplatnost. Je třeba ze svého života odstranit vše, co by nás mohlo vést ke hříchu. Takto správně chápaný svátostný život je pak pravou cestou ke spáse.

Ježíš nás prosí, abychom se modlili. Neváhejme tedy, vzdávejme Bohu chválu a také s pokorou prosme – i o šťastnou hodinu smrti. Na pomoc si vezměme Ježíšovu Matku, třeba slovy svatého Alfonse, která můžeme snadno opakovat kdykoli přes den: „Maria, moje útočiště, doporuč mě Ježíši Kristu! Amen.“

Daniel Dehner

Na zemi jsou místa, kde Bůh dává zvláštním způsobem najevo, jak se sklání ke svému lidu. Jsou proto lidem svatá a mají svou zvláštní přitažlivost. I tvůj Pán, ačkoliv sám je třikrát svatý, stoupá jako poutník na horu Sion. Nikdo z poutníků, kteří směřují k jeruzalémskému chrámu, tak netouží po této svatyni jako Syn, nikdo tak jako on nemiluje toto místo a netouží přebývat v tom, co je Jeho Otce⁽¹⁾.

Nedůstojná podívaná, která ho vítá na vstupním nádvoří, však nemile kontrastuje s tím, po čem touží jeho srdce: křik penězoměnců a prodavačů zvířat, ryk a výkaly dobytka – to všechno pramálo připomíná místo, kde přebývá Bůh. V tomto prostoru se zabydleli ziskuchtiví chytráci a využívají výhodné situace k tomu, aby si zařídili výnosný obchod. Původní účel poskytnout službu přicházejícím prosebníkům se změnil ve výhodnou příležitost naplnit svůj měšec.

Není podlejší chamtivosti než vydělávat na zbožnosti těch, kteří přišli vzdát poctu Hospodinu. Nesmíš se proto divit, když uvidíš svého Pána v neobvyklé roli. Jeho spravedlivý hněv ti připomene slova, která Hospodin pronesl na Sinaji: *Já jsem Bůh žárlivý.*

Pokloň se s úctou a obdivem vznešenému majestátu Božího Syna, který se proti početné hordě lichvářů a chamtivých prodejců postavil s takovou rozhodností, že se mu nikdo neodvažuje vzepřít. I Pán, který má tak *tiché a pokorné srdce*,⁽²⁾ umí zakročít s velkou rozhodností, když zneuctění posvátného místa překračuje všechny meze.

Postavit se proti zlořádům je ovšem nevděčný úkol. Ježíšovým rozhodným zákrokem se cítí pohoršení dokonce ti, kteří by jej měli spíše uvítat. Náboženští předáci dávno přivykli tomuto nedůstojnému zlořádu, a to hlavně proto, že mají z něho také nezanedbatelný osobní prospěch. Vyhlička pravidelného neoprávněného zisku dokáže postupně povážlivě ukolébat naše svědomí. Tito židé jsou si vědomi, že mají svou odpovědnost za důstojnost Božího domu, ale protože nezapomínají přitom na sebe, cítí potřebu nějak se ospravedlnit i ve svých vlastních očích. Uvědomují si, že vlastně nemohou nic namítat proti požadavku vyčistit Hospodinův stánek, ale budou se hájit tím,

Horlivost pro Boží dům

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Nedělejte z domu mého Otce tržiště.

že uvedou v pochybnost Ježíšovo právo na jeho rázný zákrok. Vystupují s otázkou, kterou v té či oné podobě jistě znáš z vlastní zkušenosti: „Kdo ti dal právo...? Jak se odvažuješ...?“

Co ti prospěje, budeš-li se ptát toho, kdo ti vytýká nesprávné jednání, odkud má na to právo? Ani když jej umlčíš nebo mocensky odstraníš, nebudeš tím přece ospravedlněn, naopak, ještě rozmnožíš svou nepravost. Neměl bys raději obrátit pozornost na sebe a ne na toho, kdo ti prokazuje službu tím, že tě kárá? Jeho hlas může být také posledním varováním před oprávněným Pánovým hněvem. Účinnost jeho *biče* jsi před chvílí poznal.

Ježíš má však pro své jednání to nejvyšší oprávnění: své božství. Ten, kdo je sám Pravda a Právo, nemusí spěchat s tím, aby je dokazoval. Právě ve chvíli, kdy se jeho protivníkům bude zdát, že zvítězili nad nepohodlným prorokem, *když zboří jeho chrám*, připraví mu tak proti své vůli příležitost, aby jej *ve třech dnech zase postavil* a dokázal tak, že je Bůh a Pán. Každá lidská troufalost a opovážlivost proti němu je nakonec dokonale bezmocná.

I kdyby někdo prokázal, že všechny jeho divy a zázraky jsou přirozeně vysvětlitelné, zůstává zde stále jeho zmrtvýchvstání jako neotřesitelný důkaz jeho božství a nejvyšší autority. To je důvod, proč se v každé době najdou zaslepení, kteří by rádi sobě i druhým dokázali, že Ježíš z mrtvých nevstal. Co jim odpovíš?

Je tu však ještě jedno vzácné poznání. Ježíšova výpověď *o chrámu těla* je více než jen symbol nebo prorocství. Ježíš tu pozvedá každé lidské tělo k důstojnosti opravdového chrámu. Chrám je posvěcené místo, kde přebývá Bůh. Ponořením do křtu ses stal údem Kristova těla a součástí jeho oslaveného chrámu. I své tělo máš pokládat za vznešený a svatý Boží příbytek. Jestliže Pán s takovou horlivostí a svatým zápalem očistil chrám lidskýma rukama zbudovaný, ze kterého pak brzy nezůstal kámen na kameni, tím spíše musíš pečovat o čistotu a svatost živého chrámu, kte-

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazujeji milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotního požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti bližnímu svému. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otrocku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

Dokončení na str. 11

rý v tobě posvětil Duch Svatý. Nemění se tvůj chrám na nedůstojné tržiště?

Pros Pána, aby ještě neodkládal svůj bič a vyhnal z tvého chrámu všechno nepatřičné, co znečišťuje a znesvěcuje toto svaté místo, kde chce přebývat sám Bůh. *Pán prokazuje milosrdenství těm, kdo ho milují a zachovávají jeho příkazy.*

Pane, kéž mě vždy stravuje horlivost pro tvůj dům!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49; ⁽²⁾ srov. Mt 11,29

Svatá Matylda, matka krále

„*Mirae sanctitatis femina*“ - „*Žena podivuhodné svatosti*“, tak označoval svatou Matyldu její první životopisec, mnich Widukind.

Původ, narození, vzdělání

Světička byla pravnučkou slavného saského vévody Widukinda. Jejími rodiči byli saský hrabě Dietrich a z dánsko-fríského rodu pocházející Reinhilda. Matylda se narodila v roce 895 v Engern v Severním Porýní-Vestfálsku. Její rodiče ji dali na výchovu do kláštera Herford. V tomto klášteře byla její babička abatyší. Světička dostala v klášterním prostředí dobré vzdělání, které jí později jako královně přišlo velmi vhod.

Sňatek s králem Jindřichem I. Zakládání klášterů, dítě Mariino

Teprve čtrnáctiletá se vdala roku 909 na královském hradě Wallhausen za saského vévodu Jindřicha I., nazývaného „Ptáčník“, který byl roku 919 korunován na německého krále. Stala se jeho druhou manželkou.

Nejdříve po boku svého muže, později po boku svého syna Otty I. Velikého, který povýšil na německého císaře, pobývala uprostřed politického života své doby. Podílela se přitom čile na státnických záležitostech. Německá královna nebyla jenom vládkyní, nýbrž také milosrdnou služebnicí chudých. Za svého života se ujímala ukřivděných a chudých. Její horlivost v dobročinných skutcích měla také velký vliv na manžela, který podporoval její dobročinnost a obdarovával církve. Kláštery Quedlinburg, Pölde, Engern a Nordhausen mají původ z Matyldiných nadací.

Církvi byla oddána velkou věrností navzdory zlým otrěsům, kterým byla vystavena za svého života. Stále znovu nacházela svatá královna sílu v modlitbě a ve své velké mariánské úctě. S dětinskou láskou přilnula k Matce Boží, jejíž mocnou ochranu sama vícekrát nápadným způsobem zakusila.

Královské děti, smrt manžela, „klášterní vyhnanství“

Z manželství Jindřicha a Matyldy vzešlo pět dětí: Otto I., Gerberga (provdaná

za vévodu Giselberta z Lotrinska, potom za krále Ludvíka IV. Francouzského), Hedvika (manželka Huga Velikého, vévody franského), Jindřich I., (vévoda bavorský), Bruno I., (arcibiskup kolínský). Ten byl církvi svatořečen. V politice a v rodině byla světička skrz naskrz ženou a působila svou ženskou povahou a schopnostmi. Její láska k muži Jindřichovi a k jejím pěti dětem byla opravdová, dokonce vášnivá. Současníci oslavovali její krásu. Matylda byla uklidňující osobou ve velké královské rodině. Jako chápající manželka mírnila svého manžela Jindřicha. Po šťastných 23 letech manželství zemřel Jindřich na cestách. Měl právě 60 let a byl pochován v domě v Quedlinburgu, který založil. Po jeho smrti prosadila Matylda nejprve výsady pro svého oblíbeného syna Jindřicha, aby mu zajistila následnictví. Jeho starší bratr Otto se totiž ještě nenarodil jako královský syn, Jindřich už ano.

Když ale byly spory o trůn rozhodnuty jednohlasným zvolením Otty za německého krále, podařilo se jí znesvářené bratry smířit. Viděla, jak jsme už řekli, ve svém okolí velkou materiální bídu a pomáhala, kde mohla. Přitom jednala velmi nezávisle na cizím podnětu, takže se synové obávali, že rozdává všechn svůj majetek. Dělalí jí proto velké obtíže, dokonce došlo mezi nimi k vážné roztržce. Bratři jí vyčítali, že svůj majetek rozdává nehodným. Bratři jí proto majetek a příjmy.

Pokořená královna se tím nedala zlomit, ale uchýlila se k pokání a modlitbě nazpět do kláštera. Určitě to byla pro královnu, vyhnanou ze dvora, která zakusila od svých dětí nevděk a nelásku, jedna z nejtěžších zkoušek jejího života. Matylda to snášela trpělivě. Teprve potíže všeho druhu a osobní neštěstí dávaly postupně synům poznat, že způsobili matce křiv-

du. Proto se veřejně omluvili, světička přijali znovu ke dvoru a uznali její práva.

Rehabilitace, poslední roky života a její smrt

Jak velmi si jí vážil syn Otto, vyplývá z toho, že jí před svým tažením na Řím v roce 962 svěřil spoluzodpovědnost za vladařské záležitosti.

Těch několik málo let, které světička ještě na zemi zbývaly, použila k tomu, aby bližním činila dobře. Krmila chudé, pečovala o nemocné a utěšovala umírající. Vyzývala všechny, jimž prokazovala dobro, aby vedli bohulibý život. Pro sebe už neměla

královna žádné nároky. Žila jako řeholnice, začínala svoji denní práci modlitbou a stejně jí i uzavírala. Zažila smrt svého syna Jindřicha, vévody bavorského, a císařskou korunovaci Otty, svého nejstaršího syna.

Matylda zemřela po delší nemoci v klášteře Quedlinburg v Sasku-Anhaltsku, který sama založila. Zemřela 14. března 968 ve stejnou hodinu, kdy jindy rozdávala almužny chudým. Místo posledního odpočinku našla vedle svého manžela Jindřicha v kryptě dómu v Quedlinburgu.

Uctívání a legenda

Jméno „Mathilde“ pochází ze staré němčiny a znamená „mocná bojovnice“. Zobrazována bývá vždycky jako královna s korunou. Často nese na rukou model kostela, nebo se zobrazuje, jak rozdílí almužny. Příležitostně ji vidíme s kohoutem nebo s laní, dvěma atributy, které se vztahují k legendám o ní. Kohout ji často budil k modlitbě. O laní vypráví legenda toto: Světička během života v klášteře chovala laň. Tato laň jednou spolkla džbáněk, ve kterém Matylda uchovávala víno ke mši svaté. Když Matylda ale položila svoji ruku na tlamu zvířete a tiše poprosila, aby jí nádobku vrátila, uviděla, jak laň džbáněk opatrně vrátila.

Legenda vypráví dále, že Bůh zjevil Matyldě den a hodinu její smrti. Světička se proto se vši pečlivostí připravila na

Manželství a Eucharistie

Měřítkem je věrnost Kristova, také při nevěrnosti lidí

Svatý apoštol Jan nám předává následující slova Ježíšova: „Milujete-li mě, budete zachovávat má přikázání.“ (Jan 14,15) Ježíš nás tím nechce šikanovat, nýbrž zachránit. Jako náš Stvořitel a Vykupitel ví nejlépe, co je pro nás dobré. Vykoupení ho stálo velmi mnoho: vzpomeňme si jenom na utrpení na Olivové hoře, jeho zatčení, posmívání, bičování, trním korunování a krutou smrt na kříži. Ježíš šel touto cestou z lásky a v poslušnosti. Protože chtěl zůstat s námi až do konce světa, zanechal nám svatou Eucharistii. Ježíš se nám dává pod způsoby chleba a vína za pokrm: Toto je moje Tělo – toto je kalich mé Krve.

Svatost a věrnost v manželství je obrazem svazku Krista s jeho církví (srov. Ef 5,21–33). Láska a věrnost patří k sobě. Rodiče darují v manželství život dětem. Církev dává božský život ve křtu a ostatních svátostech. To vyžaduje v milosti Kristově bezpodmínečnou věrnost, jako byl Ježíš věrný až k smrti.

Protože Ježíš ví nejlépe, co je pro nás dobré, je jeho nauka o manželství jednoznačná: chce přitom chránit rodinu, především ženu a děti. Proto Ježíš zakazuje další sňatek jako smrtelný hřích a cizolož-

▶ smrt. U biskupa Wilhelma z Kolína, který ji navštěvoval, se vyzpovídala a dostala z jeho rukou svátosti umírajících. Při rozloučení s ním mu chtěla Matylda dát nějakou upomínku a ptala se abatyše, co ještě zbývá z jejího majetku. „Nic více než několik lněných pláten, určených pro vaši mrtvolu,“ odpověděla. „Pak je darujte,“ řekla umírající královna, „on je bude potřebovat dříve než já.“

Řekla pravdu: Cestou domů arcibiskup onemocněl a zemřel. Matylda ho brzo následovala.

V den své smrti nechala světice rozložit svůj žiněný šat kajčnicka na zem, položila se na něj a hlavu si posypala popelem. Potom se zbožně požehnala a zemřela.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 5/2014 přeložil -mp-

ství: Co Bůh svázal, to nesmí člověk rozlučovat. (Mt 19,6)

Ježíš jde dokonce dále a zakazuje žádostivé pohledy na ženu, protože hřích začíná v hlavě (Mt 5,28). Ženě u Jakubovy studny vysvětlil laskavě, že měla mnoho mužů a ten současný není její muž (Jan 4). Cizoložnici Marii Magdalenu vyzývá Ježíš, aby už nehřešila, potom, co ji zachránil od smrti ukamenováním. Ona ho následuje a stane se velkou kajčnicí a světící. To je opravdové milosrdenství Ježíšovo: vykoupení lidí z hříchů a pomoc k obrácení a k novému životu v jeho lásce.

K tomu se hodí slova Ježíšova: „A svádí-li tě ke hříchu tvé oko, vyloupni je: je pro tebe lépe, abys jedooký vstoupil do Božího království, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla.“ (Mk 9,47). Tím nemyslí Ježíš sebepoškozování, nýbrž oddělení od těch situací v životě, které neodpovídají zákonu Božím: nenávisť vůči Bohu a vůči lidem, cizoložství, smilstvo, jakož i jiná chování proti Desateru.

Když padneme, máme ihned vstát, vyzpovídat se a vyhybat se nebezpečným situacím a s dobrým předsevzetím začít znovu. Pro cizoložníka s dětmi se k tomu požaduje oddělení s ohledem na byt, aniž by se vzdal společné starosti o děti, což je možné. Další soužití přináší s sebou těžká pokušení, která vedou ke hříchu, a dává špatný příklad pro vlastní děti a jiné lidi. Tady musíme napravit průběh manželství, které musí být vždycky zaměřeno podle zákonů Božích.

Po skončení cizoložného soužití a potom následující svaté zpovědi se naskýtá zase možnost přijmout Krista ve svatém přijímání, když se už jednou uzavřený manželský svazek znovu udržuje. Tak jako je Kristus věrný své církvi, tak jsou také manželé nabádáni, aby si byli navzájem věrní.

Eucharistie je svátostné zpřítomnění Kristovy oběti na kříži. Kristus byl z lásky věrný – i když my lidé jsme byli nevěrní a jsme stále – a tak musí být také manželé věrní a nesmí odplácet stejně stejným. Není možné žít v cizoložství a současně přistupovat ke svátostem, to je v rozporu s láskou, a tím proti Bohu. Za sva-

...moci své autority a ze starosti o spásu všech duší napomínáme kněží, kteří konají úřad zpovědníka, a kněží, kteří mají duchovní správu, aby neponechávali svěřených věřících v bludu o tomto tak nesmírně důležitém Božím zákonu, a ještě mnohem důrazněji, aby sami se chránili takových bludných názorů a aby ze slabosti nijak se k nim nechovali shovívavě a povolně. Kdyby však některý zpovědník nebo duchovní správce – Bůh nás toho chraň! – svěřenému věřícímu buď sám uvedl do těchto bludů, nebo aspoň je v nich utvrdil schvalováním nebo vypočteným hříšným mlčením, ať si uvědomí, že bude vydávati přísný účet ze zrady na svém úřadě Nejvyššímu Soudci Bohu, a ať pováží, že jemu byla řečena slova Kristova: „Slepí jsou a vůdci slepých; vede-li však slepý slepého, padnou oba do jámy.“ (Mt 15,14)

Papež Pius XI.: Casti connubii, 58

tost a nerozlučitelnost manželství šli na smrt Jan Křtitel, biskup Jan Fisher a Tomáš More.⁽¹⁾ „Boha je třeba poslouchat víc než lidi.“ (Sk 5,29) Nejsme pány nad milosrdenstvím Božím, které je vždycky v souladu s jeho zákony.

Na druhé straně nás Ježíš vyzývá, abychom nesoudili. My máme a musíme jeho zákony žít a zvěstovat v lásce. Vždyť Ježíš sám říká: „Jděte tedy, učíte ze všech národů učedníky a křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat vše, co jsem vám předepsal.“ (Mt 28,19)

Jsme Kristovým ochranným štítem, který má lidi uchránit před propastí. K tomu jsou potřebné modlitba a vzorný život a trvalé obrácení se ke Kristu ve zpovědi. Po obrácení se a očištění od situací protivících se zákonům Božím se smí a musí jít ke zpovědi. Zpověď bez ukončení cizoložství nebo jiných hříšných situací by byla neplatná. Ve zpovědi dostáváme odpuštění hříchů v lásce a milosrdenství Božím jako Marie Magdalena. Teprve potom je možné přijetí Krista ve svatém přijímání.

Jsme věrní Ježíši, tak jako On byl vždycky věrný nám, i když my jsme Jemu často byli nevěrní!

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 6/2014
přeložil -mp-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan Fisher a Tomáš More odporovali Jindřichu VIII. v jeho snaze anulovat jeho manželství, a tím hrozícímu odštěpení církve v Anglii. Oba byli za to v létě 1535 sťati.

Ježíš vystoupil na horu, aby se v ústraní pomodlil (Mt 14,23)

Pro každého člověka je život Ježíše Krista dokonalým vzorem, jak se líbit Bohu. Náš Pán, Syn Boží a Syn člověka, nám jako věčné Slovo přímo zanechal božské slovo. V něm čerpáme vodu z nebe, která dává život věčný. V něm uvažujeme v modlitbě o nekonečně svatém životě Vykupitele. Jít podle jeho příkladu znamená následovat jeho příkladu, chodit v modlitbě do jeho školy pravdy, lásky a spásy.

Syn Boží

Syn Boží přišel od Otce na svět, aby jej vykoupil. Proto přišel skrze ženu, která je bránou nebes: skrze Marii, která úplně čistá byla vyvolená mezi všemi ženami všech generací. Skrze ni bylo možné uskutečnit vtělení. Věčný Syn přijal v jejím pa-

sadu, která dává zazářit celé důstojnosti člověka a jeho povolání žít v Bohu a s Bohem na věčnosti. Ano, Ježíš Kristus, Pán slávy, žil jako každý z nás na zemi, ale v dokonalé svatosti. Jeho příchod se týká celých dějin: minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Týká se nás teď a vždycy. Ježíš je příkladem pro každého z nás.

Ježíš strávil na modlitbách celé dny a noci. Kdybychom mohli vidět jenom jedinou z jeho modliteb, byli bychom hluboce dojatí! Výměna lásky mezi Otcem a Synem v nepředstavitelné čistotě a plodnosti. Vztah, který se stal v slzách semenem pro věčný život. Modlitba, při níž se srdce člověka spojuje se srdcem Božím a vytváří jediný zpěv chvály, který zaznívá radostně a obšťastňuje všechny ty, kdo jej zpívají.

nenském klíně tělo, a to působením Boží Trojice. Duch Svätý na ni sestoupil a moc Nejvyššího ji zastínila (srov. Lk 1,35).

Bůh je jeden a současně nedílná Trojice. Ježíš zůstává při svém vtělení spojen s Otcem a s Duchem. V tajemství vtělení jsou také přítomni Otec a Duch Svätý, ale jenom Syn má obě přirozenosti, totiž božskou a lidskou. Přece však zůstává Syn stále v Otci a v Duchu, jako také Otec a Duch v NĚm přebývají. Existuje obdivuhodné, dokonalé, svaté, absolutní, vzájemné proniknutí bez promíchání božských osob.

Otec, Syn a Svätý Duch jsou tři božské podstaty, ale jediný Bůh, jedna jediná bytost v nekonečné dokonalosti ve zcela živé věčné slávě a v nezměrné lásce a moudrosti. To jsou některé teologické prvky, které nám pomáhají pochopit úžasné snížení Nejvyššího v Synu. Ano! Všemohoucí se stal v Synu zranitelným člověkem, který je podobný lidem ve všem kromě hříchu. Bůh vzal na sebe lidskou přirozenost, aby nám dal svoji lásku v plnosti a ukázal cestu, která vede k NĚmu. Bůh chtěl toto ponížení, aby nás pozvedl k sobě. On nám daruje jedinečnou vý-

Kdo Ho následuje ve víře, pokoře a lásce, kráčí ve světle a radosti po správné cestě, která vede k nebi.

Ježíš, muž modlitby

V Bohu existuje věčný rozhovor mezi Otcem a Synem a Duchem Svätým. Podivuhodná výměna nekonečné lásky. Tento vztah je viditelný skrze vtělení. Když se Syn Boží stal také synem člověka, zjevil tento vztah lásky a důvěry. Ježíš se modlí ke svému Otci a ukazuje nám, jak se my máme modlit ke svému Otci (srov. Mt 6,9–13; 14,23; Mk 6,46; Lk 11,2–4). V evangeliu vidíme Ježíše často, jak se

modlí. K modlitbě se uchyluje do pouště (Lk 5,16), modlí se celou noc na hoře, dřív než si vyvolil apoštoly (Lk 6,12), v čase zkoušky (Mt 26, 36–46) a na jiné hoře Zjevení (Lk 9,28–29). Modlí se před svým utrpením za všechny lidi, kteří budou v průběhu staletí v NĚho věřit, tedy za nás (Jan 17,1–26). On zpívá žalmy se svými apoštoly (Mk 14,26). On velebí svého nebeského Otce za to, co zjevil pokorným (Lk 10,21–22). Ježíš je muž modlitby. On je příkladem, který inspiruje celou církev od jejího vzniku. Totiž liturgii, řády, kněžská povolání, stejně jako laiky. Všichni mají dokonalý a zářivý příklad: Pána. On nám ukazuje, že musíme svoje starosti, svá pravidelná zaměstnání zanechat, abychom mluvili s Bohem. Abychom se ve skrytosti, v tichu, ve vnitřní usebranosti, v osamělosti modlili. Ano: „Ježíš vystoupil na horu, aby se v ústraní pomodlil.“ (Mt 14,23)

Tady se modlil po rozmnožení chlebě a po uzdravení mnohých nemocných lidí, potom co lidi poslal domů (Mt 14,13–33).

Ježíš učil, konal zázraky, živil lidi, jichž se Mu zželelo, ale potom byl odkázán na klid a na to, aby v samotě přišel ke svému Otci. Tam děkoval a modlil se za lidi... Tam Ho Otec posiloval a On dostával milost shůry, protože je Synem člověka. Sice je všemohoucí, ale přesto se jako člověk nevyhnul potřebám, které máme my všichni, především potřebě modlitby. Nikdy se nemohl zřít modlitby. Jeho duchovní život byl dokonale naplněný Duchem Svätým a obětovaný Otci ke spáse lidí.

Ježíš strávil na modlitbách celé dny a noci. Kdybychom mohli vidět jenom jedinou z jeho modliteb, byli bychom hluboce dojatí! Výměna lásky mezi Otcem a Synem v nepředstavitelné čistotě

a plodnosti. Vztah, který se stal v slzách semenem pro věčný život. Modlitba, při níž se srdce člověka spojuje se srdcem Božím a vytváří jediný zpěv chvály, který zaznívá radostně a obšťastňuje všechny ty, kdo jej zpívají.

Modlitba Ježíšova, která nás ve slabosti a uprostřed zkoušek vede k odevzdanosti tam, kde jsme. I když jsme pronásledováni, nemocní, křehcí, nebo zdraví, všichni nacházíme v životě Pána Ježíše své vlastní lidství, jakož i smysl a plodný užitek, který Mu můžeme v modlitbě dát. Život Ježíše je jedna píseň lásky, a tento život byl obětován za každého z nás. Modlitba Páně osvěcuje náš duchovní život, náš život v milosti.

Ježíši tichý a pokorný srdcem, nauč nás se modlit (srov. Lk 11,1).

Modlitba

Všichni lidé jsou povoláni k modlitbě. Je to nutné, abychom žili v milosti Boží. Ale ne všechny modlitby se Bohu líbí. Když se lidé modlí k Bohu a přitom žijí ve zlobě a nenávisti a konají zlo, nejsou požehnanými dětmi Božími, nýbrž jeho nepřáteli (srov. Jak 2,18–19) a přitahují na sebe strašný trest. Modlitba není něčím, co je okázalé. Nevnučuje se jiným. Ponechává člověku svobodu. Je plná soucitu

a milosrdenství s jinými lidmi. Jako děti světla se musíme modlit pokorně k Bohu s láskou a vytrvalostí. Usilovnou a důvěrnou modlitbou dosáhneme nezměrných milostí. Je plná požehnání a umožňuje Bohu, aby uskutečnil zázrak v našem životě, v našem okolí a ve světě.

Ježíš nás prosí, abychom se uchýlili do své komůrky, do skrytu, když se chceme modlit k nebeskému Otci (Mt 6,5–13). Máme se modlit vytrvale (Mt 7,7–11; Lk 11,9–13; 18,1), za své nepřátele (Mt 5,44). Tak můžeme dosáhnout milosti, obrátit se a žít v dobrém.

Máme se modlit, abychom zahnali zlé duchy (Mk 9,29), abychom neupadli do pokušení (Mt 26,41; Lk 22,40–46), za kněžská povolání (Mt 9,37–38), abychom byli posíleni a chráněni (Lk 21,36)... Zkrátka, Ježíš nás prosí, abychom se stále modlili za sebe, za jiné, za církve a za celý svět. Bůh vyslyší stále modlitby svých požehnaných dětí, ale ne vždycky tak, jak my to chceme. Bůh vidí všechno a ví všechno. Ve správnou dobu budou naše modlitby vyslyšeny ke spáse naší a ke spáse ostatních. A jak vidíme z příkladu života svatých, může Bůh vyslyšet ihned, nebo o několik dnů později, nebo až za několik let. Všechno záleží na Něm, a my Mu musíme úplně důvěřovat.

Naše osobní modlitba je nezbytná. Musíme se každý den sami modlit, ale také společně s rodinou a společenstvím, protože tam, kde jsou shromážděni dva nebo tři ve jménu Ježíšově, je On uprostřed nich (Mt 18,19–20). Modlitba více křesťanů, církve, rodin má velkou moc. Je to jako svátost přítomnosti Pána. Původním obrazem této modlitby církve je modlitba ve večeradle o Letnicích.

Společně s Marií se modlili apoštolové a učedníci k Bohu a byli naplněni Duchem Svatým, který působil divy (srov. Sk 1,12–14; 2,1–47). Musíme se tedy modlit podle vzoru původní církve a podle příkladu našeho Pána Ježíše Krista každý den: růženec, liturgii, Eucharistii, na pouť... Musíme se modlit s Bibli, alespoň jeden desátek růžence s vírou a láskou, setkávat se s Bohem v hloubi srdce a plni důvěry celou duší. V našem denním setkávání od srdce k srdci s Bohem bude naše lampa naplněna olejem, abychom všude přinášeli světlo a milost, které Bohu dovolují, aby působil v našem životě a u jiných působil zázraky. V milující modlitbě osvěcuje Bůh naše duše, aby nás na cestě životem vedl k nebi.

*Z Maria heute 11/ 2014
přeložil -mp-*

Rodina: Sourozenci - pokračování ze str. 2

Pomyslete, co nastane se vztahem lidí, byť nanejvýš odlišných, když mohou jeden o druhém říci: „Tento člověk je pro mne skutečně bratrem, je opravdu jako sestra.“ To je velmi krásné. Ostatně dějiny nám dostatečně ukázaly, že svoboda a rovnost bez bratrství mohou překypovat individualismem, konformismem a osobním zájmem.

Bratrství v rodině zaráží zvláště tehdy, když si všimneme péče, trpělivosti a lásky, jakými jsou zahrnováni nejslabší bratříček nebo sestřička, kteří jsou nemocní nebo nositelé zdravotního postižení. Sourozenců, kteří se takto svým bratrům a sestrám věnují, je na celém světě velmi mnoho, ale možná si dostatečně nevážíme jejich velkorysosti. A když je v rodině

hodně dětí – dnes jsem pozdravil jednu rodinu s devíti dětmi – nejstarší sourozenec pomáhá mamince nebo tatínkovi v péči o nejmenší. Je to krásná práce a pomoc mezi sourozenci.

Mít bratra nebo sestru, kteří tě mají rádi, je silná, nezaplacená a nenahraditelná zkušenost. Totéž platí pro křesťanské bratrství. Nejmenší, nejslabší a nejchudší nás mají rozněžnit, mají „právo“ na to, aby nás vzali za srdce a pronikli do naší duše. Ano, jsou to naši bratři a jako s takovými s nimi máme jednat a milovat je. Když se to děje a chudí jsou u nás jako doma, ožije naše křesťanské bratrství. Křesťané totiž vyhledávají chudé a slabé nikoli proto, aby naplnili jakýsi ideologický program, nýbrž kvůli Pánovu slovu a příkladu, které nám říkají, že jsme všichni bratři. Toto je základ Boží lásky a každé mezi-

lidské spravedlnosti. Navrhuji vám, abychom se před koncem, do kterého chybí už jen pár řádek, každý v tichu zamysleli nad svými bratry a sestrami a v tichosti srdce se za ně pomodlili. Setrvejme ve chvíli ticha...

Touto modlitbou jsme všechny tyto bratry a sestry v myšlenkách a srdci přivedli sem na náměstí, aby obdrželi požehnání.

Dnes je více než kdy jindy nutné bratrství opětovně postavit do středu naší technokratické a byrokratické společnosti. Pokud toto nastane, také svoboda a rovnost začnou správně intonovat. Nezbavujme tedy s lehkým srdcem své rodiny toho, aby kvůli ostychu nebo strachu nezažily krásu, kterou přináší sourozenecká zkušenost mnoha synů a dcer. A neztrácejme důvěru v šíři obzoru, kterou si je víra schopna odnést z této zkušenosti, ozářené Božím požehnáním.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Krátkost života

„Nevíte, co bude zítra s vaším životem, neboť jste pára, jež se na chvílku objeví, pak mizí.“ (Jak 4,14)

I.

Co je náš život?

Je podobný páře, která při vánku zmizí a už jí není. Všichni vědí, že musí zemřít, ale mnozí jsou zklamáni, když se domnívají, že smrt prý je tak daleko, jako by nikdy neměla přijít. Ale ne! Job nás poučuje, že život lidský je krátký: „Podobá se květu, rozkvétá, pak uvadá, bez ustání prchá jako stín.“ (Job 14,2) Stejně doporučuje Pán Izaiášovi, aby kázal: „Každé tělo je tráva a všečen jeho půvab je jako polní kvítí. Tráva usychá, kvítí uvadá.“ (Iz 40,6-7) Lidský život se podobá trávě. Přejde smrt, tráva se poseče a padnou květiny všech velikostí a každé pozemské dobro – a hle, život končí.

„Mé dny ubíhají rychleji než běžec.“ (Job 9,25) Smrt nám běží naproti rychleji než běžec, a my běžíme každým okamžikem smrti blíž. Každým krokem, každým nadechnutím se blížíme smrti. „Co píš,“ řekl svatý Jeroným, „bude vzato z mého života. Během doby, kdy píš, přicházím ke smrti blíž.“ – „Jsme smrtelní a jsme jako vody, které stékají na zem a které se nedají zachytit.“ (2 Sam 14,14) Podívej se, jak se tento potok ztrácí v moři. A tyto vody, které tam tečou, se nikdy nevrátí zpátky. Tak, můj bratře, ubíhají tvoje dny a ty se blížíš ke smrti. Tak ubíhají radosti, ubíhají žerty, nádhera, pochvaly, výkřiky radosti, a co z toho zůstane? Jenom hrob mi zbývá. (srov. Job 17,1)

Budeme hozeni do jámy a tam zůstaneme, zbaveni všeho, na zetlení. Při naší smrti nám nebudou k ničemu vzpomínky na zábavy, na všechny získané pocty. Budou jen zvětšovat utrpení a pochybnosti o tom, že získáme šťastný život věčný. Nebudou mi tedy – jak říkají ubohé děti světa – už vůbec patřit moje domy, moje zahrady, toto tak vkusné vybavení pokojů, tyto malby, tyto šaty, zkrátka vůbec nic? A jenom samotný hrob mi zůstane. Ach, pak se člověk dívá s rozmrzelostí na věci tohoto světa, které miloval s takovou přichylností. A co mu bude tato rozmrzelost platná – jenom aby spása duše by-

la vystavena ještě většímu nebezpečí tím, jak ze zkušenosti vidíme, že lidé, kteří tolik lpí na světě, nechtějí slyšet o ničem jiném než o své nemoci, o lékařích, kteří by je mohli uzdravit, a o léčích, které by k tomu mohly pomoci! A když jim řekneš něco o duši, hned se znechutí a řeknou ti, abys jim dal pokoj, že je bolí hlava, že nemohou poslouchat řeči. A když tu a tam odpoví, jsou zmatení a nevědí, co mluví. A často jim udělují kněží rozhřešení ne proto, že by považovali nemocné za náležitě připravené, ale proto, že už nezbývá žádný čas. Tak umírají ti, kteří málo myslí na smrt.

CHVÁLY A PROSBY

Ach můj Bože a Pane! Nekonečná vznesenosti! Stydím se objevit se před Tebou. Jak často Tě zneuctívám tím, že jsem vystavoval Tvoji milost špinavé zábavě, vybuchům hněvu, náladám! Uctívám a líbám, ó můj Vykupiteli, Tvoje svaté rány, které jsem zraňoval svými hříchy. Ale právě skrze tyto rány doufám v odpuštění a spásu. Dej mi, můj Ježíši, abych poznal velkou křivdu, které jsem se vůči Tobě dopustil tím, že jsem Tě opustil jako zdroj všeho dobra, abych se napájel ze shnilých a otrávených vod. Co bych za tolik Tobě připravených urážek mohl čekat jiného, než utrpení, hryzáni svědomí a viny pro peklo?

Můj Otče, nezapuzuj mě! Už si sice nezasloužím Tvoji milost, která mě činí Tvým dítětem, ale Ty jsi přece zemřel, abys mi odpustil. Ty jsi řekl: „Obráťte se ke mně a já se obrátím k vám.“ Opouštím všechny svoje radovánky, zříkám se všech radostí, které mi svět může dát, a obracím se k Tobě. Odpusť mi přece kvůli Tvé za mne prolité krvi, protože lituji z celého srdce Tobě způsobené potupy. Oplakávám je a miluji Tě nade všechno. Nejsem hoden, abych Tě miloval, ale Ty jsi hoden milování: Dovol mi, abych Tě miloval, nepohrdej tím, že Tě toto srdce miluje, které v dřívější době Tebou pohrdalo. Ty jsi mě úmyslně nenechal zemřít, když jsem byl v hříchu. Proto bych Tě měl milovat. Ano, chci Tě ještě ve svém zbývajícím životě milovat a nemilovat nic než Tebe. Po-

moz mi, dej mi svatou vytrvalost a svoji svatou lásku. – Maria, moje útočiště, doporuč mě Ježíši Kristu! Amen.

II.

Král Ezechiáš plakal a říkal: „Jako tkadlec jsem svinul svůj život, on mne odřízнул od osnovy.“ (Iz 38,12) Ó, jak k mnohým, kteří jsou zaměstnání tkáním, to jest, kteří mají na mysli tolik práce, spřádají a provádějí světské plány, přichází smrt a ukončuje všechno! Při svitu této poslední svíce pomíjejí všechny věci tohoto světa, potlesk, krása a nádhera. Ó velké tajemství smrti, ty nám ukazuješ, co milovníci světa nevidí. Ty nanejvýš záviděníhodné podmínky štěstí, ta nejvyšší čestná místa, ty nejpyšnější triumfální pochody ztrácejí veškerý lesk, když o nich slyšíme ve smrti. Ty pojmy, které jsme si vytvořili o určitých falešných blaženostech, se promění v nevoli nad naši vlastní pošetilostí. Černý a smutný stín smrti přikryje a zatemní všechny, také královské důstojnosti. Teď nechávají vášně zjevit se záležitostí světa jako jiné, než jsou. Smrt to odhalí a umožní vidět, co skutečně jsou: kouř, bláto a ubohost. Bože, co je platné ve smrti bohatství, životy, království, když nám nepatří nic víc než dřevěná rakev a jednoduchý oděv, který je dostačující k pokrytí těla?

K čemu slouží pocty, když našim podílem není nic jiného než smutné doprovázení a nádherný pohřeb, který duši nic nepomůže, když je zatracena? „Stal jsem se terčem posměchu lidí, člověkem, jemuž se plívá do tváře.“ (Job 17,6) Umírá tento boháč, tento ministr, tento kapitán a bude se o tom mluvit. Jestli ale žil špatně, bude na posměch: „K pověsti u lidí a pro legraci“, vzorem marnosti světa, jakož i příkladem božské spravedlnosti k polepšení jiných. Při pohřbu bude potom ke svému zahanbení položen mezi jiné mrtvolky chudých. „Tam malí a velcí splynou.“ (Job 3,19) Co mu pomůže jeho vzhled, když jeho tělo bude hozeno do jámy, aby shnilo, a duše bude vržena do pekla, aby hořela? Ó jaká bída, muset posloužit jiným jako předmět takových úvah a nemoci je použit ke vlastnímu prospěchu!

Zanechme toho ale v přesvědčení, že doba umírání není nejvhodnějším časem, aby se pomohlo špatnému stavu svědomí, k tomu se hodí čas života. Pospěšme tedy od této hodiny, abychom vykonali to, co potom nebudeme moci udělat. Doba je krátká: všechno pomíjí a končí rychle. Proto se chceme snažit, aby nám všechno sloužilo k tomu, abychom získali věčný život.

CHVÁLY A PROSBY

Ó Bože mojí duše, nekonečná Dobroto! Měj slitování se mnou, který jsem Tě tak často urážel. Věděl jsem už, že hřešením ztratím Tvoji milost, a dokonce jsem ji chtěl ztratit! Řekni mi, co mám dělat, abych ji zase získal? Chceš, abych litoval svých hříchů? Ano, lituji z celého srdce. Chceš, abych doufal ve Tvé odpuštění? Ano, já v ně doufám, kvůli zásluhám Tvé krve. Chceš, abych Tě přes to všechno miloval? Tedy opustím všechno, zřeknu se všech radostí, kterými mě může obdařit svět! Nade všechem matek miluji Tebe, lásky hodný Spasiteli! Když chceš, abych Tě prosil o milost, pak žádám o dvě: Nedej mi, abych Tě urážel, a dej, abych Tě miloval, a pak si se mnou dělej, co chceš.

Maria, moje naděje, zachovej mi tyto milosti. Kvůli Tobě v ně doufám! Amen.

III.

Jaká pošetilost je tedy vystavovat se kvůli ubohým a krátkým radostem tohoto tak krátkého života nebezpečí zemřít zlou smrtí a začínat jí nešťastnou věčností? Ó jak důležitý je tento poslední okamžik, toto poslední otevření úst, toto poslední vystoupení! Velkou důležitost má věčnost, buď plná radosti, nebo plná utrpení. Důležitý je vždycky šťastný, nebo vždy nešťastný život. Pomysleme si, že Ježíš Kristus chtěl zemřít tak hořkou a potupnou smrtí, aby pro nás dosáhl dobré smrti. Proto nás volá tak často, proto nám dává tolik poučení, proto nás varuje takovými hrozbami, abychom je přijali a v tomto posledním okamžiku se rozhodli v jeho milosti. – Dokonce Antisthenes, pohan, položil otázku: „Jaké je největší štěstí na světě?“ Odpověděl na ni: „Dobrá smrt.“ A co má pak říkat křesťan, kte-

rý skrze víru ví, že od tohoto okamžiku začíná věčnost! Že se v tomto okamžiku rozhoduje mezi dvěma losy, které s sebou přinášejí buďto věčnou radost, nebo věčné utrpení? Kdyby v jednom sáčku byly dva lístky, na nichž by bylo napsáno na jednom *peklo* a na druhém *nebe*, a kdy-

Svatý Bernard ze Sieny vyprávěl o jednom knížeti, který když umíral, ustrašeně říkal: Podívej se, mám tolik zemí a paláců na tomto světě, ale když tuto noc zemřu, nevím, který pokoj mi bude přidělen.

by na tebe přišla řada, jak by ses snažil, abys uhádl, kde je napsáno: *nebe*. A jak se třesou ti ubožáci, kteří jsou odsouzeni, aby hráli o život.

Ó Bože! Jak se třesou, když natahují ruku, když házou kostky, když na losu závisí život, nebo smrt! Jaká hrůza to bude, až budeš blízko tohoto posledního okamžiku, kdy si řekneš: Na tomto okamžiku, kterému jsem blízko, závisí můj věčný život, nebo moje věčná smrt! Teď dochází k tomu, jestli budu navždy šťastný, nebo navěky zoufalý. Svatý Bernard ze Sieny vyprávěl o jednom knížeti, který když umíral, ustrašeně říkal: Podívej se, mám tolik zemí a paláců na tomto světě, ale když tuto noc zemřu, nevím, který pokoj mi bude přidělen.

Bratře, když věříš, že člověk musí zemřít, že existuje věčnost a že člověk zemře jenom jedinkrát, takže když jednou se mine, pak se minul navždy bez naděje na záchranu – jak by ses mohl nerozhodnout, od tohoto okamžiku, kdy to tu čteš, začít si pojišťovat dobrou smrt tak velmi, jak můžeš? Tak se trásl svatý Ondřej Avellinus a říkal: Kdo ví, jaký osud budu mít v tom druhém životě? Kdo ví, jestli budu blažený, nebo zavržený? Také svatý Ludvík Bertrand se tak trásl, že v noci nemohl usnout pro myšlenku, kterou stále říkal: A kdo ví, jestli nebudeš zavržený! – A ty, který jsi tolik hřešil, se netřeseš? Vyhni se, dokud je čas. Udělej rozhodnutí, že se budeš opravdu věnovat Bohu, a začni alespoň od této doby život, který tě nebude ve smrti rmoutit, ale utěšovat. Oddej se modlitbám, přijímej často svátosti, opusť nebezpečné příležitosti, a když to bude nutné, také svět. Pojisti

si svoji věčnou spásu, ale věz, že člověk sám k jistotě věčné spásy nemůže dojít.

CHVÁLY A PROSBY

Ó můj drahý Spasiteli! Jak velmi jsem svázán s Tebou! A jak můžeš jednomu nevděčnickovi, jednomu zrádci, jakým jsem byl vůči Tobě, prokazovat tolik milostí? Ty jsi mi dal život, a už když jsi mě stvořil, viděls křivdu, kterou bych Ti mohl způsobit. Ty jsi mě vykoupil tím, že jsi za mě zemřel, a viděls už tenkrát tu nevděčnost, které se proti Tobě dopustím. Sotva jsem přišel na svět, obrátil jsem se k Tobě zády a tím jsem byl mrtvý, byl jsem hnijící mrtvola, Ty jsi mi ale svou milostí zase dal život. Byl jsem zaslepený, a Ty jsi mě osvětil. Já jsem Tě ztratil, a Ty ses mi dal najít. Já jsem byl Tvým nepřitelem, a Ty jsi ze mě udělal přítele. Ó Bože milosrdenství! Dej mi poznat moje povinnosti, které mám vůči Tobě, a dej mi, abych litoval těch urážek, které jsem Ti způsobil. Ach! Pomsti se na mně tím, že mi dáš velkou bolest nad mými hříchy. Ale netrestej mě odejmutím své milosti a lásky. Ó věčný Otče! Já se děším a mám více odporu před nepřijemnostmi způsobenými Tobě než před nějakým zlem. Smiluj se kvůli lásce Ježíše Krista. Pohleď na svého na kříži zemřelého Syna. Jeho krev ať přijde na mne. Ať se vyleje tato božská krev, aby smyla moje hříchy. Ó Králi mého srdce! „Přijď království Tvé.“ Jsem rozhodnut odhodit každý sklon, který není zaměřený k Tobě. Miluji Tě nade všecko. Přijď a panuj jako jediný v mojí duši. Učiň, abych Tě miloval a abych nemiloval nic jiného než Tebe. Chci se Ti líbit tak, jak je to možné, a Tebe ve svém dalším životě dokonale uspokojit. Požehnej, můj Otče, tuto žádost a dej mi tu milost, abych zůstal s Tebou stále ve spojení.

Všechny svoje sklony zasvěcuji Tobě. Nemají od této chvíle patřit nikomu jinému než Tobě, můj poklade, můj pokoji, moje naděje, moje všechno. A já doufám, že dostanu od Tebe všechno pro zásluhy Tvého Syna.

Maria, moje Královno a Matko! Přijď mi na pomoc svojí přímlovou. Matko Boží, pros za mě. Amen.

Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom heiligen Alphons Maria von Liguori přeložil -mp-

Stárnutí s Bohem

*Poslední úsek života je často spojen se svízelí.
V tom se skrývá významné poslání pro naši dobu.*

Jedním z velkých omylů naší doby je pohrdání stářím. Na všech nárožích se holduje věčnému mládí: Bud' fit! Bud' krásná! Měj strach z vrásek! Nepatří do starého železa! Bud' trendy! Tak křičí reklama, tak tluče puls doby.

Kdo nejde spolu s tím, kdo nemůže jít spolu s tím, je vyloučen na okraj společnosti. Ve své nejstrašnější formě je pohrdání staršími lidmi vyjádřeno ve vypočítávání nákladů a výnosu a v tlaku na postižené: Ulehči život své rodině, ušetři její peněženku a rozluč se dobrovolně se životem! Eutanazie není žádná kletba zašlých, temných časů, ale dává se v Evropě zase na pochod, jak ukazuje Nizozemsko a Belgie. Proti tomu stojí věčná pravda, že každý život má nekonečnou cenu. A že jediný Bůh je Pánem nad životem a smrtí.

Kromě toho mají staří lidé vysoké, důležité poslání, které se vůbec nedá dosti zvážít. Jejich životní zkušenost přispívá k základům pro dobro přicházejících generací.

Vedle těchto životních zkušeností je svěřeno starším lidem apoštolské poslání, právě v naší době, v níž si potomci často víry neváží, protože ji neznají a nikdo jim neukázal, jak se má prožívat. Staří lidé mohou být misionáři ve světě, který se stal chudým na svědky víry! Kolik vnuků se naučilo modlit se jenom u svých prarodičů, jak často dnes nacházejí první kontakt s pravdami víry na babiččině klíně? Starším lidem se tu otevírá široké misijní pole, vždyť všem křesťanům je křtem a bířmováním uloženo, aby byli připraveni k obhajobě proti každému, kdo od nich požaduje zodpovědnost za naději, kterou v sobě mají (viz 1 Petr 3,15). Dobře si zapamatujte: Zodpovědnost za naději – za radostnou a srdečnou víru, která může zapálit jiné!

Každému misionáři se také ukládá, aby svá slova posvětil modlitbou. Také v tom se starší generaci ukazuje cesta, protože často mají tito lidé více času: Jak důležité jsou dnes sepnuté ruce starých lidí k modlitbě, když se děti a vnuci vydávají na svoje cesty nebo vůbec na otevřené špatné cesty.

Když teď po dlouhá léta zdánlivě nepozorujete žádné plody takových modliteb za své blízké, je to spojeno se skutečnou zkouškou víry. Toto poslání vyžaduje více modliteb než slov.

Poznání dobroty Boží nám dává ale v důvěře věřit: žádná modlitba se neztrácí, žádná prosba o spásu nezůstane nevyšlešena, žádná slza není nadarmo.

Když nebudeme ihned sklízet plody našich modliteb, můžeme obětovat právě bolest nad tím, spojení s oním zaslíbením, o kterém se píše v knize Žalmů: „Kdo seji v slzách, sklízí se zpěvem. Odchází, odchází s pláčem, kdo nese semeno; přichází, přichází se zpěvem, kdo si přináší snopy.“ (Ž 126,5-6)

Skutečnost, že poslední úsek života je často dobou namáhavé setby, se ukazuje také na nemocech stáří. Už jen pocitování a přiznání přibývajících ohraničeností a ztráty kvality života je spojeno s bolestí – o to více, když se k tomu přidají nemoci a neduhy: „Naše léta trvají tak sedmdesát, osmdesát, jsme-li při síle; je-li jich mnoho, jsou jen obtíží a zklamáním, neboť rychle pomínou a my odlétáme.“ (Ž 90,10)

Aby toto všechno člověka netísnilo a nedávalo mu zkamenět, má blízkost Boží v modlitbě a ve svátostech zvláštní význam. Utrpení má člověka pročistit a připodobnit Ukřižovanému. Stáří může být tedy také chápáno jako šance k pokání, kterou Bůh člověku v tomto čase daru-

je, aby usmířil ještě na zemi, co způsobil „lstí satanovou a podvodem“. Tak se může stát časem milosti, který mu prospěje. Kdo jej nese s Pánem, nebude vnitřně sehnutý, ale povznesený a připravený na věčnou slávu.

Ale nemálo lidí to má právě v pozdních letech těžké s vnitřním životem. „Dříve jsem mohl ještě vícekrát v týdnu jít na mši svatou, dnes jsem upoutaný na lůžko a jen zřídka mohu přijímat svaté přijímání, abych načerpal sílu,“ – taková výpověď nemocného ukazuje touhu po těsnějším spojení s Pánem. Vedle pravidelného přijímání nemocných je také možnost, aby se s Pánem spojoval častým duchovním přijímáním: „Přijď, Pane Ježíši!“

O večeru života se nabízí také příležitost podívat se zpátky na ráno a poledne tohoto života. Pohled nazpět, který vyústí do vděčnosti Bohu: za všechno, co bylo dobrého darováno a co velkého se podařilo. Při čestném pohledu nebudou chybět ani poznatky, co se stalo špatně.

Možná poznáme, jak málo jsme žili pro věčnost a jak velmi rychle uběhl ten čas, aniž bychom blíže přistoupili k Bohu. Ve svátosti pokání se odpouští a odnímá to, co by mohlo stáří zatěžovat – na základě průběhu života a bez tohoto daru milosrdenství Božího. Nikdy není pozdě na obrácení, také pro ty, kteří teprve v poslední hodině najdou Pána, i ti budou Pánem přijati. V podobenství o dělnících na vinici (viz Mt 20,1-16) dostane ten pracovník, který začal pracovat večer, stejnou mzdu jako onen, který pracoval celý den. To je povzbuzením pro všechny ty, kteří neposlechli volání Pána už od mládí.

Tento příslib Boží volá po odpovědi a bylo by pošetilé ji odsunout, protože žádný nezná svůj konec a každý touží po pokoji.

Boží pokoj se bude moci rozvinout jenom tam, kde bude připravenost vzájemně si odpustit: „Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme svým viníkům.“ V průběhu života dochází k tomu, že nezřídka musíme opouštět velké věci. Při vědomí vlastní hříšnosti a pomocí milosti bude možné odpustit jiným a dosáhnout pokoje od Boha. Protože nikdo nezná svůj konec, je o to důležitější být stále připravený. V pravidelné modlitbě za dobrou hodinu smrti smíme doufat plni důvěry ve šťastnou hodinu smrti: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší.“ Kdo se tak v životě modlí, může si být v umírání jistý, že má v blahoslavené Panně dobrotivou Matku a věrnou Přímluvkyni, že nebylo nikdy slýcháno, že by koho opustila, kdo se k ní utíkal.

Smět zestárnout – to může být milost pro ty, kteří se potřebují na věčnost připravit. Když ale síly ubývají, je také možné, že se obzor zmenší a člověk dál pokračuje ve vyježděných kolejkách zapominání na Boha, jak chodíval vždycky.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení – 1 Kor 1,22–25

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13–25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpěvřacel a prodavačům holubů řekl: „Jděte odtud! Nedělejte

z domu mého otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým právem nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Také proto se nesmí odsouvat volání po obrácení a očistění: „Kéž byste dnes naslouchali jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce.“ (Ž 95,7–8)

Neztráčet z pohledu nemoci stáří je důležité také pro mladou generaci při zacházení se starými lidmi. Reakcí odpovídající křesťanské lásce může být jenom to, že provázíme staré lidi s porozuměním a trpělivostí, „vždyť i my možná zestárneme“ (Sir 8,6). V modlitbě za staré lidi roste připravenost nést s nimi kříž stáří, což má být také prožívanou vděčností za to mnohé, co darovali příštím generacím, počínaje už předáním života.

Péče o staré lidi patří ke zvláště znamenitým skutkům tělesného milosrdenství: „Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst... pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali.“ (Mt 25,35–40) Kromě tělesného zaopatření je ovšem nejnaléhavějším skutkem bliženské lásky připravit staré lidi na svaté svátosti a starat se, aby je pravidelně navštěvoval kněz a aby byli posilováni. Právě v posledním úseku života nemáme oddalovat zavolání kněze.

Být přítomný v posledních hodinách u umírajícího znamená pomoci člověku doprovázet ho k nebeské bráně. Jak vel-

ký úkol, za který bude umírající vděčný na věčnosti!

Stáří je současně svízelem a milostí. Milost pomáhá nést svízele. Těžkosti slouží očišťování sebe a jiných v duchu svatého Pavla: „Nyní nacházím svou radost v utrpení, které pro vás podstupuji, a doplňuji na svém těle, co se nedostává na Kristových útrapách pro jeho tělo, jímž je církev.“ (Kol 1,24)

Také proto mají mladí vděčně pomáhat starým. A kdo starým lidem dává, může zakusit, že dostane více, než je schopen dát – a oba se budou podobat Pánu: „Neste vzájemně svá břemena a naplňujte tak Kristův Zákon.“ (Gal 6,2)

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 11/2014
přeložil -mp-*

V roce 2001 povolilo Nizozemsko jako první země na světě napomáhání ke smrti. Od roku 2013 je v Nizozemí legální také eutanazie smrtelně nemocných malých dětí. Počet případů, při nichž se využilo eutanazie, se od legalizace v Belgii zvýšil. V roce 2004 to bylo (oficiálně) ještě 349 případů, v roce 2012 už 1432. Společenský tlak na staré lidi je obrovský.

„...bude křičet kamení.“ (Lk 19,40) (1)

Jsmo stvořeni pro to, abychom oslavovali Boha a zpřítomňovali jeho vládu na tomto světě. Všechno, co žije, svědčí o jeho moci a moudrosti. A kdyby toho bylo ještě málo, i kameny volají a promlouvají k našemu rozumu: „Hospodin, on a nikdo jiný, je Bůh vysoko na nebi, stejně jako zde na zemi.“ (Dt 4,39)

„Když utvořil oko, že by neviděl?“ (Ž 94,9)

Žalmistova logika je jednoduchá: ucho může vytvořit pouze ten, kdo sám slyší, a oko může stvořit jenom ten, kdo sám vidí. Jenom osoba nesmírně inteligentní, důkladně znalá způsobu, jakým se šíří světelné vlny (lom světla a zaostřování), a vlastností různých materiálů využitých ve výstavbě oka, stejně tak znalá způsobů, jakými se přetvářejí elektronické signály – jen taková osoba by mohla vytvořit komplikované zařízení, které nazýváme okem. Bohužel, někteří vědci se tváří, že to všechno se udělalo samo, a to mnohokrát a mnoha způsoby.

Ve svém článku o evoluci zrakového ústrojí tvrdí například australský profesor A. R. Parker: „Najednou, bez jakékoliv zjevné příčiny, vznikla celá řada různorodých životních forem někdy před 520 a 515 miliony let.“ (*On the origin of optics. „Optics & Laser Technology“ 43 (2011), s. 323–329*) Parker se domnívá, že tzv. teorie zapnutí světla (The Light Switch Theory) je odpovídajícím objasněním „kambrijské exploze“: živá stvoření si samočinně a náhodně stvořila schopnost vidění, a proto v průběhu ani ne jednoho milionu let samy od sebe vznikly nejrůznější formy života schopné přijímat, analyzovat a využívat úzký okruh elektromagnetických vln, který dnes nazýváme světlem. Podivný úsudek vědce, který přece ví, že bez příčiny ani neprší. O čem však ve skutečnosti svědčí zkameněliny? Podívejme se např. na trilobita – fosilii, kterou známe pouze z vykopávek.

Před 521 miliony let nebyli vůbec žádní trilobiti. Prostě neexistovalo nic, co by se dalo označit jako tento druh živého tvora. Neexistoval také žádný reálný „předek“ trilobita, z něhož by se on mohl vyvinout (pomíjím pochybnou kandidaturu *Parvanacorina*). Nejstarší zkameněli trilobiti, datování do doby před 521 miliony let, se v geologickém zápise objevují náhle, bez

jakéhokoliv dřívějšího vývoje přechodných forem, a co je nejzajímavější, zároveň s očima. Nalezli jste v Maroku, na Sibiři a v USA se v tomto ohledu shodují. Existují také trilobiti bez očí, ale ti se objevují ve vrstvách výrazně pozdějších, což vede profesora Parkera k tvrzení, že „bezocí trilobiti se vyvinuli později“. Ovšem z geologického zápisu vůbec nevyplývá evoluční vývoj očí od bezokých jedinců přes jedince rozlišující směr světla až po vidící. Oči se objevily poprvé společně s trilobity; z ničeho se nevyvinuly. Pravda je, že profesor Parker formuluje své myšlenky způsobem typickým podle zavazující vědy: „Oči, a pravděpodobně i dravci, se vyvinuli poprvé přibližně před 521 miliony let. To je fakt zapsaný ve zkamenělinách.“ Držme se však logiky: pokud před 521 miliony let nebylo nic, z čeho by se ty oči mohly vyvinout, jak je možné tvrdit, že se vyvinuly? A navíc, „od té chvíle si všechna zvířata musela zvykat na světlo, čili na vidění“ (*tamtéž*). Chtěl bych jen uslyšet odpověď na otázku: odkud ta nově vzniklá zvířata věděla, že je jiná vidí? Protože pokud vzájemné požívání bylo základním způsobem výběru prospěšných mutací, těžko je možné očekávat, že by vynutilo vytvoření očí, pancíře nebo ochranného zbarvení u těch slepců, kteří byli hned bez odporu požívání vidícími dravci, nebo se to dělo u jejich potomstva. Jestliže evoluční vývoj všech stvoření je procesem naprosto náhodného fungování genů, proč z rané doby formování života nejsou zkameněliny potvrzující takové dění? Jenomže fakt zapsaný ve zkamenělinách je existence zcela funkčních a perfektně vyvinutých živých tvorů bez předcházejících forem, z nichž ony by se mohly postupně vyvinout.

Jak se vyvinuly oči trilobitů?

Všeobecně se předpokládá, že náhodné mutace jsou pohonem evoluce. Vědci Th. Lenormand, D. Roze, F. Rousset objasňují: „Mutace jsou do značné míry

náhodné: objevují se nezávisle na jejich fenotypovém efektu, nejsou nasměrované a neobjevují se častěji, když jsou prospěšné. Důležité je, že náhodný výskyt mutací v tomto smyslu neznámá, že by prospěšné i škodlivé mutace byly stejně pravděpodobné: potvrdilo se zřetelně, že nové mutace jsou většinou škodlivé.“ (*Stochasticity in evolution. „Trends in Ecology and Evolution“, vol. 24, nr 3-2009, s. 159–165*)

Podívejme se na to logicky. Prospěšná mutace, která má vést v daleké budoucnosti například k vytvoření oka, by nijak nezpůsobila prospěšné změny v organismu individuálního nevidomého jedince až do té doby, kdy už oko bude zcela vytvořené a funkční. Kdyby byl sežrán jinými nebo pošel z důvodů klimatických změn, v žádném případě by jeho geny nebyly odkázány potomstvu s cílem, aby pokračovala započatá série mutací, která by mohla vést k vytvoření očí. Musíme tedy uvěřit, že prospěch z náhodného řetězu mutací by se musel ukázat v krátké době – přímo během několika pokolení nebo dokonce během života pouze jednoho jedince. Takže to vlastně přivádí k závěru, že ten jedinec byl stvořený v „hovoré“ podobě a nevyvinul se z nějakého zcela jiného organismu jednoduššího, více primitivního. Zkameněliny potvrzují, že to právě tak bylo.

Jaký postoj k tomuto faktu má např. prof. A. R. Parker? Autor se prostě tváří, že urychlený samočinný (náhodný) výskyt očí u jedněch druhů způsobil lavinu podobně samostatně fungujících a náhodných technicky pokročilých optických konstrukcí a vizuálních ústrojí v množství jiných živých stvoření. Pro vědce vyznávajícího evolucionismus je to neobvyklé. Totiž podle učení samotného Darwina druh, který „si vytvořil“ nějaký prospěšný orgán, který mu dával převahu, začíná dominovat nad jinými, a nespouští u nich vznik podobných systémů. V zápise období kambria máme ale co do činění s celou masou různorodých konstrukcí oka, které se najednou objevily dokonce u představitelů téhož rodu (například zkameněliny dosvědčující existenci přinejmenším tří různých konstrukcí oka u různých druhů trilobitů: oči holochroální, schizochroální a abathochroální), o různých druzích zvířat už nemluvě. Sám profesor A. R. Parker

Vzpomínky na papeže Pia X. (19)

Poslední nemoc a smrt

(První část)

Jak najednou přišel konec! Po náporu chřipky, kterou Svatý otec prodělal v roce 1913 a jež byla bezpochyby do značné míry způsobena jeho přepracováním, Pius X. opět velmi pozoruhodným způsobem nabral síly. Ve skutečnosti nebyl nikdy tak nemocný, jak lidé v té době věřili na základě přemrštěných zpráv v denním tisku, a během celé nemoci byl tak radostný a plný života, že bylo velmi obtížné ho přesvědčit, aby nečinně ležel v posteli.

„Kdyby nebylo těchto vážených doktorů a já si mohl dělat, co chci, už bych byl dávno na nohách a v pohybu,“ opakoval s humorem během oněch dnů, které strávil v posteli. Často jsem ho viděl, jak se energicky pozvedl ze svého polštáře, aby podepsal dokument, který jsem mu předložil, jak pevně natáhl svou ruku a zvolal s úsměvem: „Eminence, vidíte, že se má ruka netřese,“ a jak pak přikročil k tomu, aby s obvyklou energií připojil svůj podpis.

Po jeho návratu k obvyklému životu se zdálo, že je na tom se zdravím lépe, než jak jsem ho viděl po mnoho let předtím. Jeho činnost vzrůstala. Bylo patrné, že obnovil své síly a jako by ze sebe shodil něco z břemene stáří. Vynucený odpočinek byl pro něho evidentně požeňáním – „šťěstím v neštěstí“ –, a tak byly dobré důvody předpokládat, že bude ještě několik let pokračovat ve své činnosti.

A tak skutečně pokračoval ve své činnosti až do srpna 1914, kdy vypukla Vel-

ká válka.⁽¹⁾ Jak hluboce byl zasažen touto hroznou tragédií, je obtížné vyjádřit. Jak jsem již uváděl, už dlouho předtím viděl a výslovně předpověděl tento evropský válečný konflikt. Hrůza a bolest, které ho zaplavily, když střet skutečně vypukl, byly intenzivní. Otřesná podívaná na děsivé boje sužovala ve dne i v noci jeho mysl, a to spolu s jasným předvídaním všech utrpení a úzkostí, jež nevyhnutelně z této katastrofy povstanou.

Invaze do Belgie a zprávy o prvních bitvách ho naplňovaly největším zármutkem. Horečnatě očekával dokumentární ověření všech událostí, aby mohl vytyčit svou definitivní linii činnosti a povznést svůj neohrožený hlas na obranu posvátných principů spravedlnosti a míru. Avšak Mistrovo volání přišlo dříve, než měl čas učinit něco více než publikovat známou *Esortazione ai cattolici di tutto il mondo* [„Výzvu ke katolíkům celého světa“], která je datována dne 2. srpna.

Po slavnosti Nanebevzetí Panny Marie dne 15. srpna Svatý otec projevoval známky slabší katarální indispozice; avšak ani on sám, ani ti, kdo byli v jeho blízkosti, nepřipisovali nějakou důležitost této nepatrné nevolnosti, zdánlivě způsobené především – ne-li zcela – přílišným vedrem únavného léta. Já sám jsem na tom nebyl nejlépe a ve čtvrtek 18. srpna ráno jsem cítil, že nejsem schopen jít nahoru k vybavení některých věcí se Svatým otcem, a proto jsem pověřil monsignora Canaliho, subsistuta Státního sekretariátu, aby předložil Jeho Svatosti jednu či dvě naléhavější záležitosti, které jsem

měl ve svých rukou. Vrátil se se zprávou, že papež nejevil žádné známky nemoci, a s osobním poselstvím od něho, že mu nic není. „Řekněte kardinálovi,“ byla jeho slova, „aby se uzdravil, protože když je nemocný, jsem nemocný také já.“ Jeho doktoři, vždy bdělí a náchylní, vyhnout se každému riskování, nepřikládali jeho indispozici žádnou větší váhu a poté, co předepsali zcela běžné léky, vyjádřili své přesvědčení, že k uzdravení bude dostatečný jeden den odpočinku. Jeho sestry, obvykle přeúzkostlivé, kdykoliv přišly na sebemenší projev ochuravění, nebyly v této době ani v nejmenším neklidné. Na své cestě domů se zastavily u mne, aby mi daly vědět, že není třeba se něčeho bát a že následujícího rána najdu Svatého otce v dobré formě.

Proto nikdo nebyl schopen vysvětlit náhlou změnu, ke které došlo během následující noci. Monsignor Bressan, papežův oddaný kaplan, který spal na doslech ve vedlejší pokoji, pouze zaznamenal, že Svatý otec byl poněkud neklidný, a nic více. Nicméně, když nevstal ve svou obvyklou hodinu, monsignor Bressan šel za ním a našel ho s horečkou a bolestmi. Ihned byli zavoláni doktoři. Při prohlídce zjistili, že plíce Svatého otce jsou podlité krví, a prohlásili, že je velmi vážně nemocný. Zhruba v osm ráno přišli dolů, aby mi předali tyto zprávy. Jejich oznámení mnou otřásl, protože jsem si najednou uvědomoval plnou závažnost případu a nebezpečí srdečního selhání. Řekl jsem doktoru Marchiafavovi, že považuji konec za blízký. Podle mého názoru Svatý otec příliš trpěl pod tlakem dojmů způsobených veřejnými událostmi, než aby mohl déle vzdorovat vážnému onemocnění. I když doktoři byli nakloněni považovat mě za poněkud pesimistického, zhodnotili diagnózu případu jako mimořádně vážnou, ale nezoufali si a stále vážali se svým konečným verdiktem.

(Pokračování)

Z anglického originálu
„*Memories of Pope Pius X*“ (London:
Burns, Oates & Washburne, 1939)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. I. světová válka. [pozn. překl.]

ve výše uvedeném článku říká obrazně, že rozdíl mezi vidícími a nevidícími byl takový jako mezi člověkem se zavřenými očima a člověkem, který oči otevřel. První by mohl nanejvýš vědět, zda je den nebo noc, eventuálně poznat, na které straně se zdroj světla nachází. Druhý by zato měl možnost důkladné orientace v terénu a zřetelné identifikace nepřítelů, jakož i obětí. Spatřujeme tedy, že proti vidícímu dravci nemá nevidící kořist žádné šance – a především nemá čas na to, aby v procesu náhodných mutací „si vytvořila“

nějaký orgán zraku. Jenomže zkameněliny dokládají, že současně, v době velmi krátké, byla vytvořena nejrůznější stvoření se schopností přetvářet a využívat světelný signál – nejenom trilobiti různých druhů, ale celé množství živých tvorů s čočkami, reflektory, měničemi světla, dokonce i s difrakční mřížkou na povrchu pancíře nebo s bohatou pigmentací šokující pestrostí barev. To je fakt vědecky potvrzený.

(Pokračování)

Z *Mihujcie się!* 4/2012 přeložila -vv-

Pondělí 9. 3. 2015

6:05 Vatican magazine (805. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorian Vojtěch Zezulka 7:00 Hudební magazín Mezi pražci 7:40 Přejeme si... 8:00 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku 8:15 Organ v nebi 8:40 Cvrlikání 9:50 Posledný enter 10:05 Křížovatky Svátí Karáska (3. díl) 10:35 Buon giorno s Františkem 11:40 Sedmihlásky – Okolo mlýna 11:45 O Mlsálkovi (6. díl): Jak Mlsálka bolely zuby 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Petr Bende & Pavel Helan na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 13:40 Vatican magazine (805. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Muzikanti, hrajte (8. díl): Gloria 15:30 Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě 16:00 Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) 17:00 V souvislostech (88. díl) 17:25 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 17:45 Video Journal české vědy 18:05 Salesiánský magazín [P] 18:25 Sedmihlásky – Okolo mlýna 18:30 O Mlsálkovi (7. díl): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhandem lovili medvěda 18:40 Ars Vaticana (12. díl) 18:50 Hiac než diaspora 19:05 Mwebare kwija – Klinika v buši 19:25 Přejeme si... 19:40 Zprávy z Věčného města: 9. 3. 2015 [P] 20:00 22 hlav 20:40 Na koberečku 20:50 Terra Santa News: 4. 3. 2015 21:10 Klapka s ... (99. díl) [P] 22:15 Noční univerzita: P. René-Luc – Jediný pravý Otec 23:25 Vatican magazine (805. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Noemova pošta: Březen.

Úterý 10. 3. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 9. 3. 2015 6:15 Koncert Hradištanu a Filharmonie Bohuslava Martinů 8:05 Hlubinami vesmíru 8:50 Salesiánský magazín 9:05 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) 9:45 Vatican magazine (805. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:20 Noční univerzita: P. René-Luc – Jediný pravý Otec 11:30 Zhora dané: Vendelin Baláž 11:40 Sedmihlásky – Okolo mlýna 11:45 O Mlsálkovi (7. díl): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhandem lovili medvěda 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Zprávy z Věčného města: 9. 3. 2015 12:30 Godzone magazín 13:00 Ars Vaticana (12. díl) 13:15 Salesko 13:40 Hudební magazín Mezi pražci 14:25 Noemova pošta: březen 16:00 Přejeme si... 16:15 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 16:25 Harfa Noemova 16:50 Kazachstán, poutní kostel [P] 17:45 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku 18:00 Cirkus Noeland (21. díl) 18:30 O Mlsálkovi (8. díl): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 18:40 Sedmihlásky – Okolo mlýna 18:45 Animované biblické příběhy: Eliáš 19:20 Budu pomáhat: Smíšek 19:25 Posledný enter 19:35 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2015 [P] 20:00 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 20:45 Transport 21:20 Můj Bůh a Walter: Vtělení 21:40 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2015 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 9. 3. 2015 22:25 Jak potkávat svět s Janem Hališkou 23:50 Terra Santa News: 4. 3. 2015 0:15 Stavitelé měst 0:25 Muzikanti, hrajte (8. díl): Gloria.

Středa 11. 3. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2015 6:20 Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) 7:25 Mwebare kwija – Klinika v buši 7:40 22 hlav 8:20 Ars Vaticana (12. díl) 8:30 Don Bosco, světec, který hrával fotbal 8:55 Zprávy z Věčného města: 9. 3. 2015 9:05 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 9:55 Budu pomáhat: Smíšek 10:00 Generální audience [L] 11:20 Děti Ventanas 11:45 O Mlsálkovi (8. díl): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 12:00 Polední modlitba [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Klapka s ... (99. díl) 13:55 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 14:20 Na koberečku 14:30 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) 15:10 Video Journal české vědy 15:25 Salesiánský magazín 15:40 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2015 16:00 Jak potkávat svět s Janem Hališkou 17:25 Zprávy z Věčného města: 9. 3. 2015 17:35 Můj Bůh a Walter: Kristus [P] 18:00 Vatican magazine (805. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný 18:40 Sedmihlásky – Okolo mlýna 18:45 Záznak v pralesi 19:15 Terra Santa News: 11. 3. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Mons. Cyril Vasil' SJ 21:20 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Posvěť se jméno tvé [P] 22:20 Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě 22:45 Generální audience Svätého otce [P] 23:20 Koncert Hradištanu a Filharmonie Bohuslava Martinů.

Čtvrtek 12. 3. 2015

6:05 O valašského primáška 2014 7:10 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Mons. Cyril Vasil' SJ 7:25 Děti ze čtvrti Barrio Cuba 7:40 Harfa Noemova 8:05 Terra Santa News: 11. 3. 2015 8:30 Muzikanti, hrajte (8. díl): Gloria 9:55 Noemova pošta: březen 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky – Okolo mlýna 11:45 O Mlsálkovi (9. díl): Mlsálek je protivný 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Koncert Hradištanu a Filharmonie Bohuslava Martinů 14:10 Generální audience Svätého otce 14:45 Klapka s ... (99. díl) 15:50 Cirkus Noeland (21. díl) 16:25 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2015 16:40 Drslavice 16:55 Hudební magazín Mezi pražci 17:35 Ars Vaticana (13. díl) 17:55 Sedmihlásky – Okolo mlýna 18:00 Animované biblické příběhy: Eliáš 18:30 O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia 18:45 Hlubinami vesmíru 19:25 Budu pomáhat: Iskérka 19:35 Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2015 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK [P] 21:25 Putování po evropských kláštích: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie 22:00 Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2015 22:15 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) 22:55 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 23:15 Godzone magazín 23:45 Posledný enter 0:00 Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2015 0:15 P. S. 0:25 Můj Bůh a Walter: Kristus 0:45 Stavitelé měst.

Pátek 13. 3. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2015 6:20 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 6:40 Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě 7:05 Až na konec světa 8:10 Jezuitské redukce v Paraguai 8:25 Na koberečku 8:35 Don Bosco, světec který hrával fotbal 9:05 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Posvěť se jméno tvé 10:10 Klapka s ... (99. díl) 11:15 Ut intelligam corde – Porozumieť srdcom 11:35 Sedmihlásky – Okolo mlýna 11:40 O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Ars Vaticana (13. díl) 12:55 Přejeme si... 13:15 O va-

lašského primáška 2014 14:20 Petr Bende & Pavel Helan na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 15:00 Křížová cesta: Já jsem s Tebou 15:25 22 hlav 16:10 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 17:00 Postní kající pobožnost s papežem Františkem z Vatikánu [L] 18:35 Sedmihlásky – Okolo mlýna 18:40 O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 18:50 Můj Bůh a Walter: Kristus 19:10 Putování po evropských kláštích: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie 19:40 Zprávy z Věčného města: 13. 3. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl (167. díl): Spravedlivý obchod [L] 21:40 Na koberečku 21:55 Video Journal české vědy 22:10 Hudební magazín Mezi pražci 22:55 Hlubinami vesmíru 23:40 Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2015 23:55 Mwebare kwija – Klinika v buši 0:15 Přejeme si... 0:30 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Mons. Cyril Vasil' SJ 0:45 Pomáhá srdcem.

Sobota 14. 3. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 13. 3. 2015 6:15 Drslavice 6:25 Buon giorno s Františkem 7:30 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Mons. Cyril Vasil' SJ 7:45 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) 8:25 Cirkus Noeland (21. díl) 8:55 Sedmihlásky – Okolo mlýna 9:00 Animované biblické příběhy: Eliáš 9:35 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 9:55 Můj Bůh a Walter: Kristus 10:15 Na jedné lodi (6. díl) 11:15 Hudební magazín Mezi pražci 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Zprávy z Věčného města: 13. 3. 2015 12:30 Přejeme si... 12:50 Zpravodajské Noeviny: 12. 3. 2015 13:05 Harfa Noemova 13:35 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK 15:00 Dům ze skla? (3. díl) 16:05 Muzikanti, hrajte (8. díl): Gloria 17:25 Godzone magazín 18:00 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje 18:30 O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil 18:40 Sedmihlásky – Okolo mlýna 18:45 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 19:30 V souvislostech (89. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (91. díl) [P] 20:50 Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči 21:10 V pohorách po horách – Smrk [P] 21:20 Petr Bende & Pavel Helan na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 22:05 P. S. 22:15 Kazachstán, poutní kostel 23:05 Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) 0:10 Zprávy z Věčného města: 13. 3. 2015 0:20 Křížovatky Mons. Jaroslava Škarvady (4. díl) 0:45 Posledný enter 0:55 Budu pomáhat: Iskérka.

Neděle 15. 3. 2015

6:15 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (108. díl): BRNĚNSKÝ VALÁŠEK 7:40 Ars Vaticana (13. díl) 7:50 22 hlav 8:30 O valašského primáška 2014 9:35 Zprávy z Věčného města: 13. 3. 2015 10:00 Mše svatá z Trnavy [L] 11:15 Harfa Noemova 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 V souvislostech (89. díl) 12:35 Buon giorno s Františkem [L] 13:45 Cesta k andělům (91. díl) 14:40 Budu pomáhat: Iskérka 14:50 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Posvěť se jméno tvé 15:50 Kazachstán, poutní kostel 16:40 BET LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Mons. Cyril Vasil' SJ 16:55 Sedmihlásky 17:00 Noeland (36. díl) 17:30 Animované biblické příběhy: Eliáš [P] 18:05 Zprávy z Věčného města: 13. 3. 2015 18:15 Můj Bůh a Walter: Kristus 18:35 Přejeme si... [P] 19:00 Vatican magazine (806. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Koncert Českého filharmonického sboru Brno: z Besedního domu v Brně [L] 21:00 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) [P] 21:35 V souvislostech (89. díl) 22:00 Jako hořčičné zrnko (1. díl) 22:45 Pomáhá srdcem 22:51 Ars Vaticana (13. díl) 23:05 My v Odrách 2014 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Zpravodajský souhrn týdne [P].

NAPROHELP, úspěšná cesta k vlastnímu dítěti

V sobotu 14. března 2015 se v brněnském Centru naděje a pomoci koná akreditovaný odborný jednodenní seminář především pro lékaře, zdravotnické pracovníky a jiné odborné pracovníky, kteří se problematice řešení neplodnosti věnují, především pro poradce PPR. Zveme i kněze a bioetiky, i pro ně mohou být získané podněty přínosné. Rádi se s Vámi podělíme o výsledky naší práce – řešení neplodnosti bez použití stimulace ovulace, bez jakýchkoliv technik umělého oplodnění se věnujeme velice intenzivně, a úspěšně. Úspěšnost našeho centra v řešení nechtěné neplodnosti a počtu touto cestou porozených dětí je více než 80%. Informace také na www.cenap.cz.

EXERCICIE S P. ELIASEM VELLOU NA TÉMA „RODINA V JEŽIŠOVĚ SVĚTLE“

Místo: Hora Matky Boží – Králíky

Termín: 30. 4. – 3. 5. 2015

Zveme Vás na exercicie s P. Eliášem Vellou OFMConv., řeholním knězem z Malty, exorcistou, tavním prezidentem pro okultismus a satanismus a autorem mnoha knih. Přednášky budou probíhat v krásném prostředí kláštera na Hoře Matky Boží v Králíkách v refektáři kláštera a mše svatě budou v kostele Nanebevzetí Panny Marie. P. Eliáš bude mít vždy večer osobní časový prostor pro jednotlivé účastníky. Kontakt: info@poutnidum.cz • tel. 605 912 840 • www.poutnidum.cz.

ZÁJEZD DO SVATÉ ZEMĚ 12. – 25. 6. 2015

Prožijte téměř 2 týdny v Izraeli s vynikajícím duchovním doprovodem! Navštivte hluboká místa a odpočiňte si u Mrtvého moře za výbornou cenu 18 260 Kč + 250 USD! Více na www.poutnizajezdy.cz.

POBOŽNOSTI KŘIŽOVÉ CESTY V LORETĚ RUMBURK

Období půstu před příchodem Velikonoc patří v barokní sakrální památce Loreta Rumburk pobožnostem křížové cesty. V křížové chodbě Lorety se v postním období konají každých pátých 17 hodin. Poslední pobožnost křížové cesty se uskuteční 27. 3. 2015. Na Velký pátek 3. 4. 2015 se v 15 hodin koná pobožnost Svatých schodů v kapli Svatých schodů. Povede ji P. Josef Kujan SDB, ředitel salesiánské komunity, která spravuje římskokatolické farnosti v Rumburku a Jiřínově.

V Loretě Rumburk je v postním období připravena i speciální komentovaná prohlídka křížové cesty a kaple Svatých schodů. Uskuteční se ve středu 1. dubna 2015 od 17 hodin. Účastníci si při prohlídce připomenou historii křížových cest v ambitu Lorety. Ta stávající je již třetí v pořadí. Zájemci se zároveň detailně seznámí s unikátní malířskou a sochařskou výzdobou kaple Svatých schodů. Bohatě zdobená rokoková kaple Svatých schodů byla postavena v letech 1767–1770. V letech 2007–2012 se dočkala celkové obnovy. Vstupné na hodinovou prohlídku je dobrovolné. Místa je možné si rezervovat na e-mailu loreta.rumburk@seznam.cz a na telefonním čísle 604 555 922.

Loreta Rumburk je turistům a poutníkům přístupná celoročně od úterý do soboty. V březnu od 9 do 16 hodin, od dubna od 10 do 17 hodin. Prohlídkový okruh v mariánském poutním místě z 18. století nabízí prohlídku lořetánské kaple Panny Marie, ambitu, klášterního kostela sv. Vavřince a Expozice církevního umění Šluknovska.

Více informací sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Liturgická čtení

Neděle 8. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17

Ž 19(18),8,9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

2. čt.: 1 Kor 1,22–25

Ev.: Jan 2,13–25

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: Ex 17,3–7

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)

2. čt.: Řím 5,1–2.5–8

Ev.: Jan 4,5–42

Pondělí 9. 3. – připomínka

sv. Františky Římské

1. čt.: 2 Král 5,1–15a

Ž 42(41),2,3; 43(42),3,4

Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žizní po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)

Ev.: Lk 4,24–30

Úterý 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Dan 3,25.34–43

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

Ev.: Mt 18,21–35

Středa 11. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1,5–9

Ž 147,12–13.15–16.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 12. 3. – ferie

1. čt.: Jer 7,23–28

Ž 95(94),1–2.6–7.8–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce.“*)

Ev.: Lk 11,14–23

Pátek 13. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 81(80),6c–8a.8bc.9.10–11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b–34

Sobota 14. 3. – ferie

1. čt.: Oz 6,1–6

Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab

Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)

Ev.: Lk 18,9–14

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. BŘEZNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 3.		PO 9. 3.		ÚT 10. 3.		ST 11. 3.		ČT 12. 3.		PÁ 13. 4.		SO 14. 3.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400		
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401		
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401		
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402		
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402		
Nešpory:																
SO 7. 3.																
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	361	404
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399	361	404
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399	362	404
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400	362	405
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	364	407
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VEČERNÍČEK

Sabina Ruprechtová a Dietrich Steinwede • Ilustrace P. Jiří Kaňa

Krátké příběhy pro děti před spaním navozují přívětivou, milou atmosféru a působí nenuceně výchovně. Určeno dětem od 5 let.

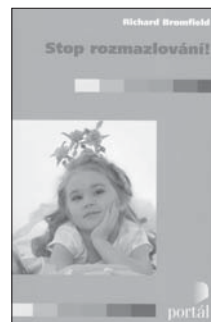
Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., A5, 112 stran, 45 Kč

předkládá autor tipy a rady, jak dosáhnout změny ve výchově dětí od předškoláků po dospívající nesoucí známky rozmazlování. Přináší úlevu rodičům, kteří si zoufají a nevědí, jak usměrnit své nezkontrolovatelné mazánky. Nemluvte donekonečna o tom, co by dítě mělo nebo nemělo, nevyhrožujte, nepropadejte zoufalství, ale jednejte!

Portál, s. r. o.

Brož., 130x200 mm, 144 stran, 249 Kč

DVD, CD, FILMY

ANDĚLSKÝ KURZ PRVNÍ POMOCI

Eduard Martin • Odpovědný redaktor Richard Straberger

Krátké příběhy a úvahy, kterými chce autor přivést čtenáře k pohledu na svět z přesahu. Nazývá to „andělský kurz první pomoci“. Ukazuje, že je potřeba se na život podívat jako na velkou mozaiku složenou z mnoha malých kaminků.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 120x162 mm, 150 stran, 139 Kč

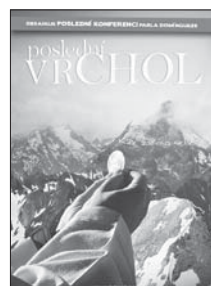
POSLEDNÍ VRCHOL • KDE ZAČÍNÁ NEBE?

Režie Juan Manuel Coteló • Zvuk španělský, český • České titulky • Český dabing

Není dnes lehké najít v médiích příklady dobrých kněží. Tento dokument však ukazuje typ kněze, o kterém nikdo nemluví: anonymního kněze, který slouží Bohu tím, že slouží druhým. Pablo Domínguez Prieto – španělský kněz překypující radostí, s velkou zálibou v horolezectví – věděl, že zemře mladý, a přál si, aby to bylo v horách. Odevzdal svůj život Bohu a Bůh přijal jeho nabídku. Ve 42 letech umírá při sestupu hory Moncayo. Pablo byl znám a milován velkým počtem osob, které o tom svědčí po jeho smrti. DVD obsahuje navíc svědectví o madridském knězi a jeho poslední přednášku.

Jana Luzarová

1x DVD, 130 minut, 260 Kč

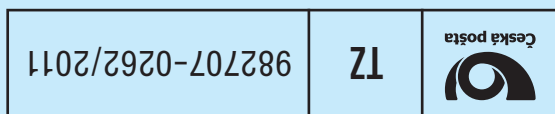

STOP ROZMAZLOVÁNÍ!

Richard Bromfield • Z angličtiny přeložila Miroslava Kopicová • Odpovědní redaktori Martin Bedřich a Pavla Le Roch

Odmítá si vaše dítě pravidelně čistit zuby, uklízet pokoj, při každém nákupu žadoní o hračku či dobrotu nebo stále naléhá o vyšší kapesné? Máte pocit, že je možná trochu rozmazlené, a chtěli byste to změnit? Na případech z terapeutické praxe

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne Česká pošta, s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Váček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.